

עפ"א 387/01/15 - עבד אלרזאק אלסייד נגד הועדה המקומית לתכנון ובניה אבו בסמה

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

עפ"א 387-01-15 סייד נ' ועדה לתכנון ובניה אבו בסמה
תיק חיצוני:

מספר בקשה: 1

עבד אלרזאק אלסייד - ע"י עו"ד פרחי יוסף
הועדה המקומית לתכנון ובניה אבו בסמה

בפני כב' השופטת גילת שלו
המבקש
נגד
המשיבה

החלטה

לפניי בקשה להארכת מועד להגשת ערעור על החלטות בית משפט השלום בבאר שבע (כבוד השופטים א. ברסלר-גונן וי. דנינו), במסגרת תיק תו"ב 42156-12-10.

יצוין, כי בד בבד עם הבקשה הגיש המבקש בקשה לעיכוב ביצוע פסק דין והודעת ערעור.

עיון בתיק בית המשפט קמא מעלה, כי ביום 16.12.10 הוגש כנגד בתו של המבקש, הגברת סייד חדרה (להלן- הנאשמת), כתב אישום בו יוחסו לה עבירות של ביצוע עבודות ושימוש במקרקעין ללא היתר, החל משנת 2007, וזאת בשל בניית מבנה בן שתי קומות, בגודל של כ- 171 מ"ר בישוב אל סייד, ללא היתרי בניה כחוק.

ביום 30.11.11, במסגרת הסדר טיעון, הודתה הנאשמת, הורשעה ונדונה ע"י כבוד השופט ברסלר-גונן למספר עונשים ובהם צו הריסה למבנה האמור, שבהסכמת הצדדים ועל מנת לאפשר לה להשלים את ההליכים לקבלת היתר, נדחה מועד ביצועו למשך שנתיים ועד ליום 30.11.13.

עוד יצוין, כי בגזר הדין הוסברו לנאשמת בפירוט זכותה לבקש במועד דחיה נוספת לביצוע צו ההריסה, חובתה למלא את הצו במועד, זכותה של המשיבה לבצע את צו ההריסה במקומה, והאפשרות להעמידה לדין בעבירה נוספת של אי קיום צו שיפוטי.

לאחר מועד כניסתו של צו ההריסה לתוקף (ולרוב באיחור), הגיש המבקש מפעם לפעם בקשות להארכת מועד

לביצועו, מכח סעיף 207 לחוק התכנון והבניה, התשכ"ה-1965 (להלן- חוק התכנון והבניה), ובהסכמת המשיבה נדחה מועד ביצוע הצו מספר פעמים עד ליום 27.8.14.

ביום 26.8.14, לאחר הודעת המשיבה כי אין אופק תכנוני להכשרת המבנה במקומו, וכי המבקש דחה פתרונות חלופיים שהוצעו לו, קבע בית המשפט קמא (כבוד השופט דנינו), כי צו ההריסה ייכנס לתוקפו במועד שנקבע, אך התיר למבקש להגיש בקשה נוספת, אם ברשותו מידע אחר מזה שהציגה המשיבה, תוך גיבוי באסמכתאות.

ביום 8.9.14, לאחר הגשת בקשה נוספת להארכת מועד מטעם המבקש, דחה בית המשפט קמא, בהחלטה מפורטת ומנומקת, את הבקשה.

בית המשפט קמא התייחס לפסיקת בית המשפט העליון בנוגע לחשיבות ביצוע צווי הריסה במועד, ולהלכה בדבר הארכת מועד ביצועם רק כאשר היתר הבניה מצוי בהישג יד, וקבע כי גם לפי גרסת המבקש, לעת הזו לא קיים סיכוי להכשיר את המבנה.

ביום 23.12.14, לאחר שהמבקש הגיש "בקשה לעיכוב ביצוע פסק דין ובקשה דחופה למתן צו עיכוב ארעי", לצורך הגשת ערעור (הפעם באמצעות בא כוחו הנוכחי), דחה בית המשפט קמא את הבקשה והבהיר כי לאור חלוף הזמן, ההחלטה מיום 8.9.14 הינה החלטה חלוטה, שאינה מאפשרת הגשת ערעור. לאחר החלטה זו הגיש המבקש ביום 1.1.15 את הבקשות שבפניי.

עיון בבקשות שהגיש המבקש ובהודעת הערעור מעלה, כי המבקש העלה טענות שונות ומשונות שאינן רלוונטיות לענייננו (למשל התייחסות לצו ההריסה שבענייננו לעתים כאל צו הפסקה שיפוטי, לעתים כאל צו הריסה מנהלי, ולעתים כאל פסק דין אזרחי לסילוק יד במקרקעין), תוך עירוב סוגיות וטענות הקשורות במשפט האזרחי והמנהלי, ובהתעלם מהעובדה שמדובר בהליך פלילי, ובצו הריסה שניתן בהסכמה במסגרת הסדר טיעון.

זאת ועוד, מבקשותיו השונות לא ברור על אלו החלטות של בית המשפט קמא משיג המבקש, כאשר לרוב התייחס להחלטה מיום 8.9.14 שלא להאריך את מועד ביצוע צו ההריסה, אך בסיפא לערעור עתר גם לביטול צו ההריסה (ובמאמר מוסגר יצוין, כי בבקשה להארכת מועד התייחס המבקש להחלטה עלומה מיום 27.1.14, שאינה מצויה בתיק בית המשפט קמא, ובה לכאורה נדחה מועד ביצוע הצו ליום 31.12.14).

יצוין, כי מאחר והמבקש מיוצג, ומאחר ובהחלטת בית המשפט קמא מיום 23.12.14 הובהר לבא כוחו הנוכחי כי הוא **"מערב מין בשאינו מינו, תוך יצירת שעטנז משפטי בין ההליך הפלילי... לבין הליך אזרחי..."**, ראוי היה כבר מסיבות אלו, לדחות את בקשותיו של המבקש על הסף.

מכל מקום, הבקשות והערעור הוגשו בשיהוי רב; לגבי צו ההריסה גופו- בשיהוי של כשלוש שנים (וייאמר שלא ברור כיצד מתכוון המבקש לערער על רכיב ענישה שהוטל בהליך פלילי כנגד אדם אחר); ולגבי ההחלטה מיום 8.9.14 (לגביה ניתן

להגיש ערעור מכח סעיף 250 לחוק התכנון והבניה, "בדרך ובמועד שמערערים על פסק דין של בית המשפט בפלילים" בשיהוי של למעלה מחודשים.

הסמכות להאריך מועד להגשת ערעור פלילי קבועה בסעיף 201 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, ובשונה מבהליך האזרחי, אינה מצריכה טעמים מיוחדים, בעיקר כשמדובר בבקשתו של נאשם.

עם זאת, בית המשפט העליון קבע לא אחת, כי אין משמעות הדבר כי מועדים בהליך פלילי יוארכו כדבר שבשגרה, שהרי מדובר בחריג לכלל, וכי על בית המשפט לשקול מנגד, בין היתר, את עקרון סופיות הדיון ואת עקרון היציבות והוודאות המשפטית.

וכך, נקבע בבש"פ 5988/06 נגר ואח' נ' מדינת ישראל (25.7.06):

"אין ליתן אורכה להגשת ערעור או בקשת רשות ערעור בפלילים, אלא בהתקיים טעם ממשי המניח את הדעת. בהקשר זה, כבר נפסק כי: "ככל שמשך האיחור ארוך יותר כן יגבר משקלם של הנימוקים האחרים הנוטים לדחיית הבקשה..."

בבש"פ 6125/09 רבין נ' מדינת ישראל (11.8.09), נקבע כי בין השיקולים שיש להביא בחשבון לעניין הארכת המועד מנחים משך האיחור, הנימוקים לאיחור וסיכויי הערעור.

ובבש"פ 7424/13 פיטוסי נ' מדינת ישראל (20.11.13) נקבע כי הנטל המוטל על המבקש להצדיק חריגה מן הכלל קל יותר מאשר בהליך האזרחי.

עיון בפסיקת בית המשפט העליון מעלה, כי נדחו בקשות להארכת מועד בטענה של תקלה משרדית, על אף שדובר בשיהוי של 10 ימים בלבד (בש"פ 7424/13 פיטוסי הנ"ל), או עקב קשיים בהסדרת הייצוג, כשדובר בשיהוי של כחמישה שבועות (בש"פ 6125/09 רבין הנ"ל).

בענייננו, על אף השיהוי הרב בהגשת הבקשות והערעור, לא סיפק המבקש ולו הסבר קלוש לאי הגשת הערעור במועד. על כן, וודאי שלא הונח בפני טעם ממשי המניח את הדעת לאיחור.

לא מצאתי גם טענות הגנה ראויות בפי המבקש.

סיכויי הערעור ככל שהם מכוונים להטלת צו ההריסה עצמו, נמוכים אם לא אפסיים, בשים לב לכך שמדובר בצו שהוטל במסגרת הסדר טיעון, על בתו של המבקש.

אשר לערעור על החלטת בית המשפט קמא שלא לתת אורכה נוספת לביצוע צו ההריסה, גם לו סיכויים נמוכים.

בית המשפט קמא סקר בהרחבה את ההלכה הפסוקה בנוגע להארכת מועד ביצוע צו הריסה, וקבע בצדק כי אין אופק תכנוני להכשרת המבנה.

המבקש עצמו לא העלה בפני בית המשפט קמא או בבקשותיו בפני כל טיעון שיש בו לסתור קביעה זו, ולהיפך, בבקשה להארכת המועד ציין המבקש "המשא ומתן זה רחוק ממיצוי ותוצאותיו לא סיפקו את הפתרון האולטימטיבי הישים והחלופי לו ייחל המערער...", תוך שהוא כלל אינו מתייחס לאפשרות הכשרת הבניה הבלתי חוקית, אלא להסדר אזרחי שאינו רלוונטי לענייננו.

כאמור לעיל, כל טיעוניו של המבקש נסמכים על דינים שאינם רלוונטיים לענייננו, ואינם מתייחסים להלכה הפסוקה לפיה צווים יש לקיים במועד, ואין לבטא סובלנות לעבריינות התכנון והבניה, בדרך של המנעות מהקפדה על ביצוע צווים במועד.

יש לזכור שענייננו בעבירת בניה בהיקף לא קטן, הכוללת מבנה בן שתי קומות, העומד על תילו מאז שנת 2007, וכי בית המשפט והמשיבה גילו אורך רוח רב, ואפשרו למבקש למצות את ההליכים להכשרתה משך כשלוש שנים.

לאור כל האמור לעיל, לאור השיהוי הרב, העדר טעם מניח את הדעת לשיהוי וסיכויי הערעור הנמוכים, אינני נעתרת לבקשה להארכת מועד להגשת הערעור.

לאור התוצאה האמורה, מתייתר הצורך לדון בבקשה לעיכוב ביצוע.

לפנים משורת הדין, החלטתי שלא להעתר לבקשת המשיבה להטיל הוצאות משפט על המבקש.

ניתנה היום, ב' שבט
תשע"ה, 22 ינואר
2015, בהעדר
הצדדים.

גילת שלו, שופטת,